

- Небесната Рѣка *) — подобно на свѣтлива
 30 Дѣвойка, идяща отъ кладенецъ дома:
 Съгледа ли се тя на нѣкъдѣ сама
 Изъ пѣтя—охолно и кършено пристѣпва,
 А пѣтникъ срѣщне ли, веднага пакъ се съпва,
 Промълви „добъръ денъ“ и съ поклонъ тихъ и лекъ
 Отминва и завий и скрий се надалекъ,
 И само стѣпкитѣ ѝ дочуватъ се въ заглуха...
 Но ^{не}тѣзи ^{та}радостъ, ^{не}рѣхъ, нито пѣкъ за растуха...
 20 И тоя галенъ блѣнъ унася въ родний край,
 И слънцето що тамъ привѣтно тѣй сияй,
 40 Въ младежката душа подврежда рани нови
 Че тая жадена изгора, въвъ окови,
 Не знае благи дни и чезне и вѣхнѣй,
 Обречена животъ въ мъртивило да живѣй!...
 А често и на сънъ мечта недомечтана
 Прѣнася ^{не}го ^{там}далечъ... лѣхъ ведъръ отъ балкана
 Повѣй и мила го по мургаво лице:
 Истрѣгнхтий въздѣхъ, неволникъ изъ сърдце,
 Би негли повѣрилъ на нѣкого тогава
 Какво младежа гордъ гнети и задушавя, —
 50 Но кой на чужбина би него проумялъ?
 Вървѣхъ дни по дни... Самотно отрасналъ,
 Подобно яворъ младъ срѣдъ нѣкое бранище,
 Отъ бури спазенъ, той при бащино огнище
 Завърнатъ е сега—и духъ не накръненъ
 Донесе съ себе си. Въвъ родний градъ цѣненъ
 Учителъ—сладкий блѣнъ, що самъ прѣди отпѣдва,
 Съ очи го вижда днесъ на явѣ да се сбѣдва.
 Между имъ липсваше едничѣкъ йоще самъ
 Бенковски, гоститѣ що бѣше свикалъ тамъ, —
 60 Селата прѣзъ дене излѣзълъ да споходи...
 И чакахъ го тѣ отъ часъ на часъ да доди.

Потихомъ разговоръ повели, двоенъ редъ
 Тѣ бѣхъ свили тамъ въ широкий прустъ. Отпрѣдъ,
 Прѣдъ буйния оджакъ, по-старитѣ сѣдѣхъ:
 Маринъ Бѣлина, Радъ Ивановъ, Званъ и Влаха,

*) Рѣкъ-сѣ. Стрѣма.